

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΜΑΡΤΙΟΣ.

Συνδρ. έτησία, 'Αθηνών Δρ. 1 —

ΑΡΙΘ. 99.

'Εκαστον φύλλον τιμάται λεπ. 10.

» » 'Επαρχιών » 1,20

» » 'Εξωτερικοῦ » 2 —

Ὅτως ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν βοτανικῶν τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφίᾳ παριστάνομενον ἄνθος. Ὡπερ εἶναι λευκὸν τὸ χρῶμα καὶ πολλὸ εὖοσμον. Ἐν ὅσῳ εἶναι εἰς κατὰστασιν πρυμپουκίου, μένει ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν πρέπει ν' ἀνοίξῃ ἀνέρχεται καὶ ἐπικαθιέται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

ΝΥΜΦΑΙΑ ἢ ΕΥΩΔΗΣ.

Εἶναι ἄνθος ὡραῖον καὶ εὐρίσκεται καθ' ὅλον τὸ Βόρειον Ἠμισφαίριον τῆς Γῆς μας· ἰδίως ὅμως εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικής, ὅπου τὰ παιδιά τὸ συνάξουν καὶ τὸ πωλοῦν εἰς τοὺς ταξειδεύοντας διὰ τῶν σιδηροδρόμων. Τὸ φυτὸν, ὅπερ παράγει τὸ ἄνθος τοῦτο ζῇ εἰς βαλτώδεις τόπους καὶ ἐν γένει ὅπου ὕ-

πάρχουν λιμνάζοντα ὕδατα· ἀνθεὶ δὲ τὸ καλοκαίριον καὶ πληροὶ τὴν πέριξ ἀτμοσφαῖραν διὰ τοῦ γλυκέος καὶ εὐώδους ἀρώματός του.

Εἰς τὴν ὄπισθεν εἰκόνα παρίσταται ἕν φύλλον, ἕν ἄνθος ἀνοικτὸν καὶ ἕν πουμπούκιον.

Τὸ ὥραϊον τοῦτο ἄνθος εὐρίσκεται καὶ εἰς τινὰς κήπους τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἀνοικτὰς δεξαμενάς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κήπον τοῦ βασιλέως, ἃν δὲν ἀπατώμεθα, ὥστε οἱ ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντες μικροὶ συνδρομηταὶ μας δύνανται νὰ τὸ ἴδωσι καὶ ἀσφραγῶσι τὴν γλυκεῖαν ὁσμὴν του, ἃν θέλωσι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον περὶ τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἡ

Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἀφήσαμεν τὴν κυρὰ Καλὴν ἐξεληθοῦσαν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ διευθυνομένην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Πτωχὴ μαῦρη! «ἔκαμε τὸν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν οἰκοκύριον,» ὡς λέγει ἡ κοινὴ παροιμία· διὰ τοῦτο τὰ χρυσὰ της ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου καὶ εὗρεν ὅτι ὄχι μόνον τὰ κουλούρια της δὲν ἡδυνήθη νὰ πωλήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ εἰσέλθῃ τῆς ἐπετράπη, ἃν καὶ μετεχειρίσθῃ δλην τὴν εὐγλωττίαν της εἰς τὸ νὰ καταπεισῇ τὸν θυρωρὸν νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἀπέτυχεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίσθη περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς της. Ὁ συλλογισμὸς τῶν παιδιῶν ἐνῆργει ἐντός της ὡς πανίσχυρον ἐλατήριο καὶ τὴν ἐνέπνεε. Θάρρος καὶ ἐλπίδα. Ὅθεν ἀναχωρήσασα ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην της εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτάς εὗρε τὴν αὐτὴν δυσκολίαν, τὴν ὁποίαν ἀπῆντησε καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ κρούσῃ πολλὰς θύρας χωρὶς ἀποτελέσματος.

«Ἄν τὰ πράγματα πηγαίνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, — εἶπε κατ' ἑαυτὴν καθήσασα εἰς τὴν μαρμαρίνην κλίμακα μεγαλοπρεπῆς τινος οἰκίας, — κακὰ τὴν ἔχεις Καλὴ! — Μόλις δὲ εἶχε προφέρει τὴν τελευταίαν λέξιν, καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπός τις πλησιάσας τὴν διέταξε νὰ ἀδράσῃ τὸν τόπον διὰ μῦς, διὰ νὰ ἀπερρίψουν δύο κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἔμβουν εἰς τὴν ἐκεῖ παραμένουσαν ἄμραν.

Εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐσηκώθη ἄμέσως, ἀλλὰ μὴ λησμονοῦσα τὰ παιδιά, ἐχαιρέτησε τὰς κυρίας καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν, ἐξεσκέπασε τὸ καλάθι της καὶ ταῖς ἔδειξε τὰ κουλούριά της, προσθέσασα, «Δὲν ἀγαπᾶτε κυρίαί κανένα κολουράκι; Εἶναι τόσον ὠραῖα, σὰς βεβίω, ὥστε δὲν ἔχετε ἐδέαν. Τὰ ἔκαμα μόνη μου, καὶ βλέπετε πόσον καθαρὰ εἶναι, κυρίαί μου!»

Τὸ εἰλικρινὲς καὶ ἀνοικτὸν πρόσωπον τῆς μαύρης καὶ ἡ ἐλκυστικὴ ὄψις τῶν κολουριῶν ἐλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν κυριῶν καὶ ἠγόρασαν ἀρκετὰ.

Ἐναρρυνθεῖσα δὲ ἀπὸ τὴν καλωσύνην των, ἡ κυρὰ Καλὴ εἶπεν, «Ἄν, κυρίαί μου, ἡθέλατε νὰ εἴπητε καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας, καθὼς σὰς, κυρίας ν' ἀγοράζωσιν ἀπὸ τὰ κολουράκια μου πᾶσαν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν, θὰ προσπαθήσω νὰ τὰς εὐχαριστήσω.»

— «Μὲ ἀρέσει αὐτὴ ἡ μαύρη, μῆτερ, — εἶπεν ἡ Ρόζα Στάυδεσον. Νὰ τῆς εἴπω νὰ ἔρχηται ἐδῶ πάντοτε, καὶ βλέπομεν τί ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν δι' αὐτήν;»

Ἡ μήτηρ συγκατένευσεν· ἡ δὲ κυρὰ Καλὴ θελήσασα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν νέαν διὰ τὴν καλωσύνην της, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐκύταξεν ἀκαρδαμικί.

Ἡ Ρόζα εἶχε πρόσωπον ὠραῖον καὶ γλυκὺ ὡς ἀγγέλου, κόμην ξανθὴν χρυσοῖουσαν καὶ ὀφθαλμούς γαλανούς πολὺ ἐκφραστικούς, ἀλλὰ γλυκεῖς· ἰδίως ἡ περὶ τὸ στρογγύλον στόμα της γλυκύτης καὶ ἐκφραστικότης ἦσαν ἀπαραμίλλα· πᾶσα δὲ γραμμὴ τοῦ προσώπου της ἐφανέρωνε καθαρώτερον κυθρέπτε καὶ ἄλλον δὲ ὁμοῦ ἐδείκνυε ψυχὴν, ἥτις ἦτο ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῷ Θεοῦ καὶ ἐκυθερνᾶτο ὑπὸ τοῦ ἁγίου του Νόμου.

Ἡ πτωχὴ μαύρη κατεγοητεύθη ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς δεσποινίδος Ρόζας καὶ ἔκτοτε, ὁσάκις εἰς τὰς ἐβδομαδιαίας αὐτῆς ἐπισκέψεις εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἐτόγγανε νὰ ἐνταμώσῃ αὐτὴν γλυκεῖαν καὶ καλὴν κυρίαν, ὅπως τὴν ὠνόμαζεν, ἐθεώρει ἑαυτὴν εὐτυχὴ· τόσον τὴν κατεγοήτευσεν ἡ νεᾶνις Ρόζα!

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο ἡ δὲ κυρὰ Καλὴ διὰ τῆς βοήθειας τῆς κυρίας Στάυδεσον καὶ τῆς κόρης της Ρόζας ἐγνωρίσθη καὶ μὲ ἄλλας οἰκογενεάς καὶ ὄλοι ὄχι μόνον εὐχαριστοῦντο μὲ τὰ κολουρία της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡγάπων, ὥστε ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ διὰ τῆς ἐντίμου ταύτης ἐργασίας της, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὄχι μόνον τὰς ἀνάγκας τῶν παιδιῶν καὶ τὰς ἰδικὰς της πλουσιοπαρόχως ἀνεπλήρουνεν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ χρήματά τῆς ἐπερίσσειον.

Τρία ὄλα ἔτη ἀπέρασεν τοιοῦτοτρόπως, ἔ δὲ Κά-